

Una excursió

Als companys, Arcadi Perez,
Loreto Riera, Maria Comas i
Ferran Masferrer

Una anada a Blanes i a Lloret, fent-ne terme d'excursió Santa Cristina, és prou per a que hom recordi amb delectança un estiu, quan la dolcesa dels acompanyants és tan atractívola, que només hom aguarda amb temença el moment de termenar-la. Blanes i Lloret són rialleres, com ho són totes les poblacions besades per el remoreig de les aigües joguineres del nostre mar blau. A mi m'encanten de debò les poblacions properes al mar, però les platges de Blanes i de Lloret tenen quelcom queno tenen les altres platges. Potser són més arrecerades que les altres; potser les aigües hi devenen més blaves; potser l'amabilitat dels seus estadants és més depurada. Un encontre a Blanes amb el doctor Roig i Reventós no s'esborrarà maimés del llibre de les meves recordances, i una visita al seu casal, veritable museu d'antigualles de bell art i de bon gust, parlarà sempre tan pregonament al meu cor que només en remembrar-nela dolcesa, tastada en aquell casal, Blanes reviurà atractívola i afalagadora en la meva pensa. Hi havia estat moltes vegades, i malgrat el bon tractament que sempre m'hi donaren, mai m'havia plagut tant.

Un bon dinar a Santa Cristina, sota l'aspès brancatge del pi centenari, a l'aguait de les aigües mansoies del Meditarrà, gaudint

d'un panorama sadoll de bel·leses i compartint parlaments tendres, d'una amistança que arrela des dels anys de l'infantesa, és un imà encisador, que colpeix l'ànim i deixa sempre un regust de perllongar-lo. Allà hi parlen els pins i les alzines, els turons i les fondalades, la fontana i el mar, el conreu i les meleses; però res hi parla tan dolçament com les rialles dels amics i els parlaments dels companys, i el llenguatge místic i religiós de la Santa, que n'és Regina d'aquells turons i d'aquelles suggestionadores platges de coles i de rocam, evocadores de belles recordances. Els moments d'acomiar-nos-en es van apropant i de seguida bullen a la nostra pensa somnis d'allargar-ne l'excursió, i el motor sota la mà fèrrea d'en Maixeu, que n'és un artista del volant, ens passeja per tota la costa llevantina: Calella, Sant Pol, Canet, La Misericòrdia, Caldetes, Mataró, etc.; aquella costa és sublim, i el llenguatge del mar hi devé sempre majestuós i imponent. Barcelona ens ha sotregat. Una vegada a l'Exposició és quelcom estupend, colossal. Has llegit mai aquells contes de fades, i de palaus encantats, i de surtidors d'aigua de colors les més variants? Has llegit mai les «Mil y una noches»? Doncs Barcelona n'és la seva plasticitat.

La nit tristoia ens embolcalla; el soroll de l'auto ens curulla de tristor; la fosquetat ferèstega clou les nostres parpelles; despertem a casa nostra. Un somni?

P.